

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 7 maja 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Genova – Włochy) – LG i in. / Rina SpA, Ente Registro Italiano Navale

(Sprawa C-641/18) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 – Artykuł 1 ust. 1 – Pojęcia „spraw cywilnych i handlowych” oraz „spraw administracyjnych” – Zakres stosowania – Działalność spółek dokonujących klasyfikacji i certyfikacji statków morskich – Acta iure imperii i acta iure gestionis – Prerogatywy władzy publicznej – Immunitet jurysdykcyjny)

(2020/C 240/12)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Genova

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: LG i in.

Strona pozwana: Rina SpA, Ente Registro Italiano Navale

Sentencja

Artykuł 1 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że powództwo o odszkodowanie wniesione przeciwko osobom prawnym prawa prywatnego prowadzącym działalność w zakresie klasyfikacji i certyfikacji statków na rachunek i z upoważnienia państwa trzeciego jest objęte zakresem pojęcia „spraw cywilnych i handlowych” w rozumieniu tego przepisu, a w konsekwencji zakresem stosowania tego rozporządzenia, jeżeli działalność ta nie jest wykonywana w oparciu o prerogatywy władzy publicznej w rozumieniu prawa Unii, czego zweryfikowanie należy do sądu odsyłającego. Zasada międzynarodowego prawa zwyczajowego dotycząca immunitetu jurysdykcyjnego nie stoi na przeszkodzie wykonywaniu przez sąd krajowy rozpatrujący sprawę jurysdykcji w oparciu o rzucone rozporządzenie w sporze, którego przedmiotem jest opisane powództwo, jeżeli sąd ów stwierdzi, że podmioty te nie korzystały z prerogatyw władzy publicznej w rozumieniu prawa międzynarodowego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 25 z 21.1.2019.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 30 kwietnia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) (Portugalia) – CTT – Correios de Portugal / Autoridade Tributária e Aduaneira

(Sprawa C-661/18) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Odliczenie podatku naliczonego – Artykuł 173 – Podatnik mieszany – Metody odliczenia – Częściowe odliczenie – Odliczenie na podstawie wykorzystania – Artykuły 184 – 186 – Korekta odliczeń – Zmiana czynników branych pod uwagę przy określaniu kwoty odliczenia – Transakcja objęta podatkiem należnym błędnie uznana za zwolnioną z VAT – Środek krajowy zakazujący zmiany metody odliczenia w odniesieniu do minionych lat – Termin zawity – Zasady neutralności podatkowej, pewności prawa, skuteczności i proporcjonalności)

(2020/C 240/13)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: CTT – Correios de Portugal

Strona przeciwna: Autoridade Tributária e Aduaneira

Sentencja

- 1) Artykuł 173 ust. 2 lit. c) dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej rozpatrywany w świetle zasad neutralności podatkowej, pewności prawa i proporcjonalności należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie temu, aby państwo członkowskie zezwalające podatnikom, zgodnie z tym przepisem, na dokonanie odliczenia podatku od wartości dodanej (VAT) na podstawie wykorzystania całości lub części towarów i usług użytych do wykonania zarówno czynności rodzących prawo do odliczenia, jak i czynności nierodzących takiego prawa zakazało tym podatnikom dokonywania zmian metody odliczenia VAT po ustaleniu ostatecznej proporcji.
- 2) Artykuły 184–186 dyrektywy 2006/112 rozpatrywane w świetle zasad neutralności podatkowej, skuteczności i proporcjonalności należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, na mocy którego podatnikowi, który dokonał odliczeń podatku od wartości dodanej (VAT) naliczonego w związku z nabyciem towarów i usług użytych do wykonania zarówno czynności rodzących prawo do odliczenia, jak i czynności nierodzących takiego prawa według metody opartej na obrocie, odmawia się, po ustaleniu ostatecznej proporcji na podstawie art. 175 ust. 3 tej dyrektywy, możliwości skorygowania tych odliczeń przy użyciu metody wykorzystania w sytuacji, gdy:
 - dane państwo członkowskie zezwala podatnikom na podstawie art. 173 ust. 2 lit. c) wskazanej dyrektywy na dokonanie odliczenia VAT według wykorzystania całości lub części towarów i usług użytych do wykonania zarówno czynności rodzących prawo do odliczenia, jak i czynności nierodzących takiego prawa;
 - przy wyborze metody odliczenia podatnik nie był świadomy, działając w dobrej wierze, że transakcja, którą uważał za zwolnioną, w rzeczywistości nie była zwolniona;
 - nie upłynął jeszcze ogólny termin zawity określony w prawie krajowym dla celów dokonania korekty odliczeń i
 - zmiana metody odliczenia pozwala na ustalenie z większą dokładnością części VAT przypadającej na transakcje dające prawo do odliczenia.

(¹) Dz.U. C 25 z 21.1.2019.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 14 maja 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Grondwettelijk Hof – Belgia) – Orde van Vlaamse Balies, Ordre des barreaux francophones et germanophone / Ministerraad

(Sprawa C-667/18) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2009/138/WE – Ubezpieczenie ochrony prawnej – Artykuł 201 – Prawo do swobodnego wyboru pełnomocnika przez ubezpieczającego – Postępowanie sądowe – Pojęcie – Postępowanie mediacyjne)

(2020/C 240/14)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Grondwettelijk Hof